

РОБЪРТ ЙЪНГ ПО РЕКАТА

Превод от руски: Лиляна Бойкикева, 1973

chitanka.info

В оня миг, в който вече беше започнал да мисли, че Реката е негова, Фарел забеляза на брега едно момиче. Почти два дни, два речни дни, той плуваше надолу по течението. Беше убеден, въпреки че не би могъл да обясни защо, че времето по тази Река имаше твърде малко общо с реалното време. Тук съществуваха и дни, и нощи, от единия залез до другия изминаваха двадесет и четири часа. И все пак между онова време, в което бе живял, и сегашното имаше някаква неуловима разлика.

Момичето стоеше до водата и махаше с малка носна кърпичка. Очевидно искаше да премине на другия бряг. Защо не? С помощта на пръта той подкара сала по спокойната вода към малкия залив. На няколко метра от брега салът заседна на дъното. Фарел се опря на пръта, за да го задържи на място, и погледна въпросително към непознатата. Беше удивен от младостта и красотата ѝ, а това по неговите предположения съвсем не беше задължително да е така. Да допуснем, че си я беше измислил; тогава напълно логично беше тя да е с приятен вид. Но ако беше обратното, тогава би било крайно нелепо да се предполага, че щом той е на тридесет години, то и за другите също е необходимо да достигнат именно тази възраст, за да се разочароват от живота.

Късо подстриганите коси на момичето бяха едва забележимо потъмни от яркото обедно слънце. Тя имаше сини очи, безброй лунички бяха осеяли малкото ѝ носле и обхващаха част от бузите ѝ. Беше тънка и стройна.

— Мога ли да дойда на вашия сал и да плаваме заедно? — попита тя. — Тази нощ моят беше отнесен от пристана и от сутринта вървя пеш.

Фарел забеляза, че жълтеникавата ѝ рокля беше скъсана на няколко места, а изящните домашни пантофки на краката ѝ бяха в такова състояние, че трябваше да се изхвърлят.

— Разбира се, може — отговори той. — Само че ще се наложи да прегазите водата до сала. Не мога да го докарам по-близо.

— Няма значение...

Водата стигна до коленете ѝ. Фарел ѝ помогна да се качи на сала, настани я до себе си, след което със силен тласък на пръта го подкара по средата на Реката. Момичето тръсна глава така, като че ли някога бе

носило дълги коси и сега забравила, че са късо подстригани, поиска да ги изложи на вятъра.

— Казвам се Джил Никол — каза тя. — Впрочем това вече няма значение.

— А аз Клифорд — отговори той. — Клифорд Фарел. — Вече бях започнал да мисля, че по тази Река съм съвсем сам.

Духаше свеж насрещен вятър и тя се обърна с лице срещу него, сякаш очакваше косите ѝ да започнат да се развяват. Вятърът се стараеше с всички сили, но успя едва да разроши малките къдрички, които бяха паднали на челото ѝ.

— И аз така мислех...

— Отначало смятах, че тази Река е само плод на въображението ми — каза Фарел. — Сега вече виждам, че съм сгрешил; ако, разбира се, и вие самата не сте плод на въображението ми.

Тя го погледна и се усмихна.

— Невъзможно. А аз мислех, че вие...

В отговор и той се усмихна. Усмихна се за първи път от цяла вечност.

— Може би тази Река е алегоричен плод на моята и вашата фантазия. Може би и вие трябва да изминете същия път. Искам да кажа, че и вие трябва да плавате надолу по тъмнокафявия поток с дървета от двете страни и синьо небе над главата. Нали?

— Да — каза тя. — Винаги съм мислила, че когато настъпи часът, всичко ще изглежда точно така.

Фарел беше озарен от една съвсем неочаквана мисъл.

— Предполагах, че това се подразбира от само себе си, тъй като попаднах тук по собствена воля. Вие също ли?

— Да...

— Навярно — продължи той — двама души, които изразяват някаква абстрактна идея посредством една и съща алегория, са способни да въплътят тази алегория в реалност. Може би в продължение на много години, без сами да съзнаваме това, ние сме предизвиквали съществуването на Реката.

— А след това, когато настъпи часът, ние сме тръгнали да плаваме по течението ѝ... Но къде се намира тази Река? На кое място? Не е възможно все още да сме на земята.

Той сви рамене.

— Кой знае? Възможно е реалността да има хиляди различни фази, за които човечеството нищо да не знае. Не е изключено и ние да сме в една от тях... Колко време вече плавате по Реката?

— Малко. Не повече от два дни. Днес се позабавих, защото бях принудена да вървя пеш.

— Аз съм тук почти два дни — каза Фарел.

— В такъв случай аз първа... първа съм тръгнала да плавам...

Тя събу чорапите си и ги простря на сала да се сушат, а после остави до тях и износените си пантофи. Известно време ги гледа мълчаливо.

— Интересно е все пак защо правим всичко това, и то в такъв момент? — забеляза тя. — Има ли значение сега дали чорапите ми ще бъдат сухи или мокри?

— Казват, че навикът е втора природа — отговори Фарел. — Миналата вечер в хотела, в който останах да пренощувам, се избърснах. Наистина там имаше електрическа самобърсначка, но се питах откъде накъде трябваше да си правя такъв труд?

Тя се усмихна.

— И аз снощи се къпах в хотела, в който останах да пренощувам. Искях да се освежа. Същото е, нали?

Беше съвсем същото, но той замълча. Впрочем какво можеше да каже? Постепенно разговорът премина на други теми. Сега салът плаваше покрай малко островче. По Реката имаше множество подобни островчета, повечето малки, лишени от растителност — насипи от пясък и дребен чакъл и на нито едно от тях нямаше никакво дръвче. Той погледна момичето. Дали виждаше острова? Погледът ѝ му подсказа, че го вижда.

И все пак той продължаваше да се съмнява. Трудно му беше да повярва, че двама души, които всъщност никога дори и очите си не бяха виждали, можеха да трансформират процеса на смъртта в алегорична форма, и то до такава степен, че беше невъзможно да я различат от обикновената действителност. А още по-трудно беше да се повярва, че те така са се вживели в тази илюзия, че дори се срещат.

Всичко, което ставаше, беше много странно. Той чувствуваше околната среда напълно реално. Дишаше, виждаше, изпитваше радост и мъка. Да, дишаше и виждаше, и в същото време знаеше, че фактически не се намира на Реката по простата причина, че в другата

реална фаза на действителността седи в своя автомобил, който е в гаража с включен двигател, а вратите на гаража са добре заключени.

И все пак по някакъв начин и какъв, той не можеше да разбере — се намираще на тази Река, плуваше надолу по течението със странния сал, който никога в живота си нито беше строил, нито беше купувал, за съществуването на който дори не подозираше, докато преди два дни не се видя седнал върху трупите му. А може би преди два часа?... Или преди две минути?... Секунди?...

Не знаеше. Всичко, което му беше известно, беше това (субективно до голяма степен), че почти четиридесет и осем часа са изминали, откакто беше на Реката. Половината от това време той прекара на самата Река, а останалото в два празни хотела; единия откри на брега още в първия ден, почти веднага следобеда, а другия — на втория ден.

Озадачаваше го още една странност. Неизвестно защо оказа се невъзможно да се плава нощем. Не заради тъмнината, въпреки че да се пътува на тъмно беше опасно, а поради непреодолимото отвращение, което изпитваше — отвращение, предизвикано от страх и от страстното желание да прекъсне неизбежното пътуване за достатъчно дълго време, за да си откъдне. Достатъчно дълго, за да намери покой. „Но защо покой? — попита се той. — Нима Реката не го носеше към вечния покой? Нима пълната забрава не е единственият реален покой?“ Последната му мисъл беше банална, но нищо друго не можеше да измисли.

— Смрачава се — промълви Джил. — Скоро трябва да се появи хотелът.

Обувките и чорапите й бяха вече сухи и тя ги обу.

— Само да не го пропуснем. Вие следете на десния бряг, а аз — на левия.

Хотелът беше на десния бряг; на самия му край до водата. Малък вълнолом се вдаваше навътре. След като привърза сала с въжето към него, Фарел стъпи на дебелиите му дъски и помогна на Джил да се изкачи. Доколкото можеше да се съди по външния вид, малкият хотел по нищо не се различаваше от двата предишни, в които беше нощувал. Триетажна квадратна постройка, която блестеше със златистите си прозорци в сгъстяващия се мрак.

И вътрешността му беше като на другите, а малкото неща, които бяха различни, зависеха от съзнанието на Джил, тъй като и тя трябваше да вземе участие в създаването ѝ. Малък хол, бар и обширна столова. Към втория етаж водеше извита стълба от полиран клен, а наоколо горяха електрически крушки, монтирани в газови горелки и газови лампи.

Фарел огледа столовата.

— По всичко личи, че и двамата плащаме дан на стария колониален стил — каза той.

Джил се усмихна.

— Предполагам, че това е така, защото между нас има нещо много общо.

Фарел посочи лъскавия автомат-пианола в отсрещния ъгъл на стаята и каза:

— Обаче някой от нас малко е сбъркал.

— Страхувам се, че за това отчасти съм виновна и аз. Такива автомати имаше в хотелите, в които нощувах досега.

— Изглежда, че нашите хотели изчезват в същата минута, в която ги напускаме. Във всеки случай не забелязах никаква следа от тях. Постоянно имам желание да разбера дали ние двамата сме онази единствена сила, на която всичко се крепи? Може би веднага, щом като ние... веднага щом като заминем, цялата измислица ще изчезне. Допускам, разбира се, че тя може би е съществувала и досега, и то съвсем реално...

Тя посочи една от масите за хранене. Беше покрита с чиста ленена покривка. На нея имаше прибори за двама души. До всеки прибор в сребърни свещници горяха истински свещи, т.е. дотолкова истински, доколкото можеха да бъдат истински всички предмети в този странен свят.

— Ужасно ми се иска да знам какво все пак ще ядем?

— Предполагам най-обикновена храна, която консумираме винаги, когато сме гладни. Миналата вечер ми останаха пари само за едно пиле и то вече беше на масата, когато седнах да обядвам.

— Интересно е все пак, по какъв начин успяваме да измислим такива чудеса, когато сме се решили на подобна отчаяна постъпка — каза момичето. — Имам желание да взема един душ — добави тя.

— Май че и аз...

Те се разделиха пред баните. Фарел пръв се върна в столовата и зачака Джил. През време на отсъствието им на масата се бяха появили два големи похлупени подноса и сребърен сервиз за кафе. По какъв начин тези неща бяха донесени тук, той не можеше да разбере, а и не си правеше труд да си го обясни.

Топлият душ му беше подействувал успокояващо и беше го изпълнил със задоволство. Фарел дори почувствува глад, въпреки че подозираше, че това усещане е толкова реално, колкото и храната, която трябваше да го засити. Но какво значение имаше всичко това? Той отиде до бара, взе една бутилка със силно вино. Изпи го с голямо удоволствие. Питието беше тръпчиво и веднага го удари в главата. Като се върна в столовата, видя Джил. Тя вече го чакаше на вратата. Криво-ляво беше позакърпила дупките на роклята си и поизчистила обувките си. На устните ѝ имаше червило, а на страните малко руж. Фарел твърдо реши, че тя е дяволски красива!

Когато седнаха на масата, светлината в столовата намаля и от пианолата автомат се разнесе тиха музика. Освен двата похлупени подноса и прибора за кафе на вълшебната маса имаше истинска миячка. На светлината на свещите бавно, наслаждавайки се на всяко парченце, те изядоха репичките и морковите. Джил наля димящото кафе в светлосините чашки, сложи захар и каймак. Тя си „поръча“ за вечеря сладки картофи, пушен бут по виржински, а той — бифтек и печено по френски. Докато вечеряха, пианолата автомат тихо свиреше, а пламъкът на свещите се люлееше под нежното подухване на вятъра, който минаваше през невидимите отвори на стените.

Като се навечеряха, Фарел отиде до бара, донесе бутилка шампанско и две високи чаши. Напълни ги и пиха „наздравица“.

— За нашата среща — тържествено каза той.

След това танцуваха в празната столова. В прегръдките му Джил беше лека като пеперуда.

— Навярно сте танцьорка? — попита Фарел.

— Бях...

Той замълча. Музиката звучеше като вълшебна флейта. Просторната столова беше изпълнена с мека светлина и невидими сенки.

— Аз бях художник — каза той след известно мълчание. — Един от тези, чиито картини никой не купува и който въпреки всичко

продължава да рисува и да се поддържа с измамни надежди и мечти. Когато за пръв път започнах да рисувам, картините ми се струваха много хубави, дори прекрасни. Обаче тази увереност не трая дълго и когато дойдох до извода, че от тях не мога да спечеля пари дори за едно кафе, аз се предадох и ето че сега съм тук.

— А аз танцувах в нощните клубове — каза Джил. — Не стриптиз, но нещо подобно.

— Женена ли сте?

— Не, а вие?

— Само за изкуството. Наистина неотдавна аз се разделих с него... в момента, в който се заех с рисуване на честитки.

— Интересно, никога не съм мислила — каза тя, — че всичко може да изглежда така. Имам предвид процеса на смъртта. Винаги, когато си представях тази Река, аз се виждах сама.

— Аз също — каза Фарел и добави: — Джил, къде живеете?

— На Рапидс-сити.

— И аз живея там. Вероятно това е свързано по някакъв начин с нашата среща в този странен свят. Жалко, че не сме се познавали по-рано!

— Изглежда, че сега запълнихме този пропуск...

— Да, разбира се, така е по-хубаво...

Известно време те продължиха мълчаливо да танцуват. Хотелът спеше. През прозореца се виждаше как под блясъка на звездите тъмнокафявата Река влачеше водите си.

— Аз мисля, че утре сутринта ще станем, нали?

— Разбира се — отговори Фарел, като я гледаше в очите. — Разбира се, че ще станем. Аз ще се събудя на разсъмване — зная, че ще се събудя! Вие също!

Тя кимна.

— Това е задължително условие при пребиваването тук... да се стане на разсъмване! Съществува и още едно задължение — да се вслушваме в шума на водопада?

Той я целуна. Джил замря за минутка, а след това се изплъзна от ръцете му.

— Лека нощ — промълви тя и бързо излезе от гостната.

— Лека нощ — чу Джил зад себе си.

Фарел постоя известно време в опустялата столова. В момента, в който момичето излезе, пианолата замлъкна, светлината блесна с пълна сила и пропъди топлината. Фарел чу шума на Реката. Шумът на Реката му навяваше хиляди тъжни мисли. Сред тях една част бяха негови, а другата принадлежеше на Джил.

Той се изкачи по стълбата. За миг спря пред вратата на Джил, вдигна ръка да почука, но остана така. Чуваха се движенията ѝ, леките стъпки на босите ѝ крака по пода, шумът от роклята ѝ, когато я събличаше, за да си легне. След това — тихото шумолене на одеялата и приглушеното скърцане на пружината. И през всичкото това време, между тези звукове, до него достигаше тихият и печален шепот на Реката.

Фарел отпусна ръка, върна се и закрачи към стаята си. Решително затръшна вратата след себе си. Любовта и смъртта можеха да вървят заедно, но флирт и смъртта — никога.

Докато спеше, шумът на Реката се усили и на разсъмване нейният властен говор гърмеше в ушите му. На закуска имаше яйца и бекон, пържени филийки и кафе, сервирани от невидими ръце, а в дрезгавата светлина на утрото се чуваше печалният шепот на Реката.

С изгрева на слънцето те продължиха пътуването и скоро малкият хотел се скри от погледите им.

Следобед до тях достигна шумът на водопада. Отначало той едва се долавяше, но постепенно се усили, нарасна, а Реката се стесни и сега течеше между мрачни сиви скали. Джил се премести по-близо до Фарел. Той я хвана за ръка. Наоколо танцуваха пенести вълни, които постоянно ги заливаха с ледената си вода. Салът се подмяташе ту насам, ту натам по прищевките на вълните, но не можеше да се обърне, защото не тук, на праговете, а там, след водопада, трябваше да настъпи краят.

Фарел гледеше момичето, без да откъсне поглед. Джил седеше спокойна, вперила поглед напред, като че ли стръмнините и праговете не съществуваха и като че ли въобще нищо не съществуваше освен нея самата и Фарел.

Той не очакваше, че смъртта ще дойде така скоро. Струваше му се, че сега, когато се беше срещнал с Джил, животът трябваше да продължи още известно време. Но видимо този странен свят, който те бяха превърнали в реалност, беше създаден не за да ги спаси от гибел.

Но нима гибелта не е това, което му беше необходимо? А дали неочакваната среща с Джил в този странен свят беше повлияла върху неговата решителност, а още повече върху решителността на Джил? Тази мисъл го порази и като надвика шума на бучащия поток и грохота на водопада, той попита:

— Какво използвате, Джил?

— Светилен газ. А вие?

— Бензинови пари.

Те повече не пророниха нито дума.

Късно следобед Реката отново се разшири, а стръмните скали постепенно отстъпиха място на полегати брегове. Някъде в далечината неясно се мярнаха хълмове, а водопадът като че ли се намираще далеч напред. Може би това още не беше последният ден от живота им.

Несъмнено не беше последният. Фарел веднага разбра това, когато видя хотела. Той беше на левия бряг и се появи точно преди залез слънце. Сега течението беше силно и много бързо; изискваха се съвместните им усилия, за да докарат сала зад малкия вълнолом. Задъхани и измокрени до кости, те стояха известно време притиснати един до друг, докато успяха да си поемат дъх. След това влязоха в хотела.

Лъхна ги приятна топлина и това ги зарадва. Като си избраха стаи на втория етаж, Фарел и Джил изсушиха дрехите си, пооправиха се, а след това се срещнаха в столовата, за да вечерят. Джил си „поръча“ ростбиф, Фарел — препечени картофи и лангети. Никога в живота си не беше ял нещо по-вкусно и се наслаждаваше на всяка хапка. Боже, какво щастие е да си жив!

Като се учуди на собствените си мисли, той се втрени в празната чиния. Щастие то да живееш!?

Ако е така, то защо седи още в автомобила с включен мотор и затворени врати на гаража и очаква смъртта? Какво прави на тази Река? Фарел погледна Джил в лицето и по смущението, което прочете в очите й, разбра, че и за нея обликът на целия този свят се беше изменил. Стана ясно, че и тя е толкова отговорна за неговия нов поглед върху нещата, колкото и той.

— Защо направихте това, Джил? — попита той. — Защо прибегнахте до самоубийство?

Тя отмести поглед.

— Вече ви казах, че танцувах в нощните барове съмнителни танци, макар и не стриптиз... в тесния смисъл на думата. Моят номер не беше толкова лош и все пак беше достатъчно непристоен, за да пробуди в мен желаниа, за които даже не съм подозирала. Така или иначе, една нощ избягах и след известно време се подстригах за монахиня.

Тя замълча. Фарел също мълчеше. После тя го погледна в очите:

— Забавно беше все пак с тези коси. Оказа се, че те могат да притежават символично значение. Имах много дълги коси. И те бяха неотменима част от моя номер на сцената. Неговата единствена скромна част беше в това, че те прикриваха голотата ми през време на представлението. Не зная защо, но косите станаха за мен символ на скромност. Аз обаче не се досещах за това до момента, в който стана късно. С косите си аз все още можех някак си да оставам сама със себе си; без тях се почувствувах съвсем излишна в живота. И аз... аз отново избягах, но този път от манастира в Рапидс-сити. Там намерих работа в универмага и си наех квартира. Но само една скромна работа се оказа недостатъчно — необходимо ми беше още нещо. Дойде зима. Разболях се от грип. Навярно знаете, че понякога той така изтощава човек, че след това се чувствува съвсем съсипан. Аз... Аз...

Тя погледна ръцете си. Беше ги поставила на масата. Бяха слаби и бели като тебешир. Печалното бучене на Реката изпълни стаята и заглуши звуците на музиката, които се лееха от пианолата автомат. А някъде далеч на фона на тези звуци се чуваше грохотът на водопада.

Фарел погледна собствените си ръце.

— Аз също като че ли проболедувах — каза той. — Видимо е така. Чувствувах някаква опустошеност и мъка. Испитвали ли сте някога истинска мъка? Тази огромна и терзаеща душата ви позната пустота, която ви огражда и задушавя, където и да се намирате? Тя минава над вас на огромни сиви вълни и ви обхваща, души. Аз вече ви казах, че не моят отказ от изкуството, с което исках да се занимавам, е виновен за това, че се намирам тук, на тази Река; във всеки случай не е пряко виновен. Тъгата беше като реакция на това. За мен всичко изгуби смисъл. Все едно, че дълго си очаквал идването на Коледа, а когато това е станало, намираш чувала празен — без коледни подаръци. Ако в него имаше нещо, може би щях да се почувствувам по-добре. Но там нямаше абсолютно нищо. Сега вече ми е ясно, че това беше моята

грешка. Единственият начин да намеря нещо в чувала, беше сам да сложа каквото искам в нощта преди празника. Разбрах, че празнотата около мен просто е отражение на моето битие. Но тогава не съзнавах това.

Той вдигна очи и срещна нейния поглед.

— Защо трябваше да умираме, за да се срещнем и да жадуваме за живот? Защо не можахме да се срещнем като стотици други хора в летния парк или на някоя тиха уличка? Защо трябваше да се срещнем на тази Река, Джил? Защо?

Тя стана от масата разплакана.

— Хайде по-добре да танцуваме — отговори Джил. — Ще танцуваме цялата нощ.

Те плавно се въртяха в празната столова, унесени под звуците на музиката. Лееха се печални и весели мелодии, които вълнуваха душите им и ту на единия, ту на другия напомняха за далечния живот, който бяха напуснали.

— Това е песен от „Сеньора Прома“ — каза тя.

— А тази, която сега танцуваме, съм я слушал в онези далечни дни, когато бях малко дете и мислех, че съм влюбен.

— И вие сте обичали?

— Не, не тогава — отговори той. — И въобще никога... до днешния ден...

— И аз ви обичам — каза тя и от пианолата автомат се разля задушевна музика, която продължи през цялата нощ.

На разсъмване тя каза:

— Чувам зова на Реката, а вие?

— Да, чувам го — отговори той.

Фарел се опитваше да надвие този зов, Джил също, но безуспешно. Те излязоха в предутринната мъгла на вълнолома, седнаха на сала и отплаваха. Течението алчно ги подхвана и ги понесе, водопадът загърмя победна песен. В далечината над пролома през бледите лъчи на изгряващото слънце се носеше лека мъгла.

Те седнаха на сала. Прегърнаха се през рамената, притиснати един до друг. Сега дори въздухът беше изпълнен от шума на водопада и по Реката се разстилаше сивосинкава мъгла. Изведнъж през нея се замяркаха неясните очертания на някакъв предмет. „Нима това е сал“

— помисли Фарел. Той устреми поглед през прозрачната пелена и забеляза пясъчен бряг с едно мъничко дръвче. Някакъв остров...

Внезапно Фарел разбра какво означават островите по тази Река. Никой от тях, нито той, нито Джил, желаят смъртта, а това значи, че тези островчета се явяват като алегорически острови на спасението. Само от тях ще могат да се измъкнат живи и невредими.

Като скочи на крака, той грабна пръта и с него започна да тласка сала.

— Джил, помогни ми — извика той. — Това е последният ни шанс за спасение!

Момичето също видя острова и също всичко разбра. Тя се присъедини към Фарел и заедно хванаха пръта. Но сега течението стана по-силно, стръмнините неудържими. Салът се люлееше и се мяташе ту на една, ту на друга страна. Островът се приближаваше и постепенно увеличаваше размерите си.

— По-силно, Джил, по-силно — задъхвайки се, шепнеше Фарел. — Трябва да се върнем! Трябва да се измъкнем оттук!

След това обаче Фарел разбра, че не ще успеят да направят нищо, че въпреки техните съвместни усилия течението продължава да ги носи по-нататък, покрай последното островче на тази Река, което ги свързваше с живота. Оставаше само един-единствен изход. Фарел се събу.

— Джил, дръж по-здраво пръта! — завика той и като захапа със зъбите си края на въжето, се хвърли в кипящия бързей и с всички сили заплува към острова.

Салът рязко се наклони, прътът се изплъзна от ръцете на Джил и я повали върху трупите. Обаче Фарел видя всичко това едва след като стигна до острова и се огледа. Въжето едва стигаше, за да го омотае около малкото дръвче и здраво да привърже към него сала. Когато то се обтегна, дръвчето се изкриви и салът рязко спря на някакви пет-шест крачки от края на пропастта. Джил застана на колене, като отчаяно се мъчеше да се задържи върху сала и да не падне. Като хвана въжето с двете си ръце, Фарел се опитваше да придърпа сала към себе си, но течението беше толкова силно, че с еднакъв успех би могъл да придвижи острова към сала.

Малкото дръвче се огъваше и корените му пращяха. Рано или късно то щеше да се изкорени и салът щеше да изчезне в бездната.

Оставаше само едно.

— Джил, къде е твоят дом? — завика той, надвишавайки грохота на водопада и шума на Реката.

Слаб, едва чуващ се отговор достигна до него.

— Дом 229, Лекаст-авеню, квартира 301.

Фарел беше поразен. Дом 229, Лекаст-авеню, че те са съседи. Вероятно са се разминавали десетки пъти. Може би са се срещали?... В града на всяка крачка се случват такива неща.

Но не и на тази Река.

— Дръж се, Джил! — завика той. — Сега ще дойда при тебе от задната страна.

... С неимоверни усилия на волята Фарел дойде на себе си и се намери в гаража си. Той седеше в колата, главата му шумеше от адска, тъпа болка. Като изключи мотора, той излезе от колата, разтвори вратите на гаража и се измъкна навън. Прониза го студеният въздух на зимната вечер. Сети се, че беше оставил палтото и шапката си на седалката.

Нищо! Той вдъхна с пълни гърди свежия въздух и разтри със сняг слепоочията си. След това затича по улицата към съседната сграда. Ще успее ли? В гаража бяха загубени десет минути, не повече, а може би времето на Реката върви значително по-бързо? В такъв случай са изминали много часове, откакто беше напуснал острова, и салът вече е успял да потъне във водопада?!

А какво ли щеше да бъде, ако нямаше никакъв сал, Река и момиче със светли като слънцето коси? Какво ли щеше да бъде, ако всичко това му се беше присънило, в същия този сън, който подсъзнанието му нарисова, за да го изтръгне от ръцете на смъртта?

Тази мисъл му се стори ужасна и той я отхвърли.

Като дотича до къщата, Фарел се втурна във входа. Коридорът беше празен, а асансьорът зает. Тичешком, прескачайки през три стъпала, се изкачи и спря пред вратата. Заключено.

— Джил — завика той и с един удар изкърти вратата.

Тя лежеше на кушетката, при светлината на лампиона лицето ѝ беше бледо като восък. Джил беше облечена със същата жълта рокличка, с която той я видя и насън, и със същите обувки, но не замърсени.

Обаче косите си оставаха същите, такива, каквито ги беше запомнил на Реката — късо подстригани, леко къдрави. Очите ѝ бяха затворени.

Той изключи газта в кухнята и широко отвори прозорците на апартамента. Като вдигна момичето на ръце, внимателно го занесе към най-големия прозорец на чист въздух.

— Джил — шепнеше той, — Джил!

Клепачите ѝ трепнаха и се поотвориха. Сините, изпълнени с ужас очи втренчено го гледаха. Но постепенно ужасът се смени с разбиране на това, което я заобикаляше, и тя позна Фарел. И тогава той разбра, че тази Река повече не съществува.

Публикувано в алманах „Спектър’73“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.